

Јелена Попадић

КОХИО

Београд – Загреб – Кочевје
2009. година

ЈЕЛЕНА ПОПАДИЋ рођена је у Крушевцу 1981. године, где је завршила основну школу и гимназију. Дипломирала је на Факултету драмских уметности, смер – драматургија и завршила постдипломске Студије позоришта на овом факултету.

Добитник је специјалне Стеријине награде за адаптацију и поставку комада *Свињски отац* Александра Поповића на 50. Стеријином позорју 2005. Исте године добитник је награде Факултета драмских уметности “Јосип Кулунџић”, “за изузетан успех у области позоришта, филма, радија, телевизије или критике, за дело које је јавно изведено или публиковано у угледном часопису”. Победник је конкурса Победник конкурса бечког позоришта “Menchenbuehne Theater” са драмом *Гавранов крст* 2004. године и победник интернационалног конкурса “Писатељска соба/писатељска јазбина” у Словенији 2009. године.

Изведено јој је више радио драма (*Тајна мансарде*, *Чврчак на огњишћу*, *Велика тајна* и др.), има богато телевизијско искуство, а у позоришту су јој изведени оригинални комади (*Мила* и *Гавранов крст*), као и драматизације и адаптације (*Свињски отац*, *Позови М ради њрељубе*, *Клеветица*).

Драма *Кохио* је преведена на словеначки језик и у току је објављивање ове драме у Словенији.

Јелена ПОПАДИЋ

КОХИО

ЛИЦА:

СКРИБО ТУШ
КОХИО, лутак
КОНИЈА, лутка
НОВИНАРИ, лутке
ПОЗОРИШНИ РАДНИЦИ

Дешава се у позоришту.

1. НАПОМЕНА ПИСЦА:

“Кохио” је комад за децу, не тако мало децу.

“Кохио” није комад за читање, него за гледање.

“Кохио” је комад који је наизглед врло незгодан за извођење. Он то није.

То је комад у коме ликове тумаче и глумци, и лутке: лутке су – Кохио, Конија и новинари. Сви остали, а то су Скрибо Туш и позоришни радници – то су глумци.

Кохио има једну навику – да се премешта са места на место – телепортује. Имам савет како да се то изведе: направити две идентичне лутке – два идентична Кохија. Кад год он треба да нестане и појави се негде другде, то олакшава ствар: светлом се заvara публика, пусти се музички ефекат, склони један Кохио, а затим други Кохио појави на другом месту. Сматрам да је јако важно да то његово нестајање и појављивање буде ваљано.

Мора да постоји и један већи Кохио. Као што и драма сама каже – као да је Кохиов клон. Не треба да буде величине слона, као што драма каже, али тај велики Кохио мора да изгледа као цин наспрам самог себе.

Позоришни радници треба да буду обучени неутрално, у комбинезон за вођење лутке. Позоришни радници нису детерминисани ликови појединачно, тако да се мењају: они који јуре Скрибо Туша за аутограм ће касније водити Кохија и Конију, новинаре, глумити јавност и читати новине. Нека редитељ сам одреди колико му је оваквих особа потребно.

Новинари? Те лутке углавном наступају као хор. Иступају појединачно, али мизансценски не нужно. У драми је назначено – новинар: Досадни, Главни, Новинарка, Неупућени... Они нису ликови, они су на трагу да буду типови, али само у начину говора и опхођења. Редитеља и глумце детерминације ових ликова не обавезују, али можда могу да помогну. Новинара укупно може да буде - више од пет, а мање од много.

Најзад, сцена... Сценографских промена нема. Предлажем овако: највећи део приче се догађа на самој сцени – мањи део на *сцени на сцени* и један мали део на балкончићу, на коме је скаламерија којом Кохио пеца звезде. Дакле, имамо три простора: један је Скрибов – он је празан, највећи, ту се створи по која новина, који лист; ту сви обитавају. Имамо балкончић, који је у другом плану, подигнут, наравно, на који ступа само Кохио, мада степенице до њега постоје. Ту је скаламерија – машина из маште. Једино што МОЛИМ је да не изгледа као пластична играчка. Мора да светли. Мора да је занимљива. Не мора да буде велика. Може да буде врло јефтина. Али не сме да изгледа тако. И трећи простор, на коме се одиграва метаметадрама, онде где је Кохиов и Конијин свет, је испод балкона, али сасвим у дубини сцене. Дакле, предлажем да се од балкона спушта завеса; предлажем да изгледа као права позоришна завеса, само да буде мала. Једноставном игром светла може да се открива део по део сценографије и њихови призори из бајке. И још једна мала напомена: када су Кохио и Конија у звону – у пракси – звоно мора да буде полужувно, да би могла да се води лутка иза. Звоно може да се боји разним светлима. Ја бих то волела.

Да умет да црта ити мало, ја бих све ово нацртала и наскицирала. Али, ништа од тога.

Комад је писан у стиху. Замишљен као мјузикл. Текст који је написан курзивом се пева. И ако је само једна реплика написана нормалним словима – значи да музика стане, лик то изговори и – музика се наставља (наравно, уколико се наставља).

Заправо, не знам да ли је ово уводни текст за драму или завршни. Он није везан за комад, него за његово извођење. Верујем да ће мало ствари бити јасно када се чита пре драме, али да ће значити. Исто тако верујем да ће читање овог текста тек након читања драме бити од коначне користи, због чега сам се и латила писања.

Позоришна сцена. Позоришни радници намешићају сцену за пробу. Граде галерију на сцени. Све се игра кореографисано, ведро и весело.

**ПОЗОРИШНИ
РАДНИЦИ:**

Позоришће од сџарина Умећности је драга, фина. Сџара кол'ко човек сам, И шраје и овај дан. На сцени се сваића збива: Љућња, шуга, срећа жива. Глумци, иисци, редићељи, Предсџаве су гратићељи. РЕФ: Позоришће – шчо је радост Духа, мисли и животиа, Кад се глуми, игра, њева, Права срећа и лејотиа! Ту се смеје, учи, њлаче... Некад иише, некад јаче. Предсџава се њрави овде...

(Позоришни радник је код левог џеја. Показује ногом, као да црџа)

Баи одавде,

(Други џозоришни радник је до десног џеја)

Па све довде. Проба се баи све и сваића, Ту мора да ради маића!

(Позоришни радници "глуме" да глуме)

Глумац овде ради неишо,

Трему своју крије вешшо.

(Сви на џренућак џоседају на невидљиве сџолице и као гледају)

Публика га гледа џада,

Гледа џако, к'о ви сада.

Прикључује се још једна група џозоришних радника, који су у шом џренућку завршили намешићање галерије.

СВИ: Док публике овде има,

Код нас мора све да штима.

Однекуд севну блицеве. За њима улазе Новинари.

НОВИНАРИ: Док НАС међу вама има,

Код вас може све да штима.

**ПОЗОРИШНИ
РАДНИЦИ:**

(Узмувани)

Новинари већ су сџигли,

А тек смо сад балкон дигли.

НОВИНАРИ: Нико нас баи звао није,

Зар џредсџаву од нас крије?!

ПОЗОРИШНИ

РАДНИК 1: Није стварно, реч је часна...
(Почеше се по љави)
 Опаска је ова масна...
(Мисли се)
 Ммм... Ммммм... Ммммм...

ПОЗОРИШНИ

РАДНИЦИ: *(Сви у љас, кореографисано)*
 Мммм... Мммм... Мммм...

НОВИНАР

ГЛАВНИ: М и М и М и М!
(Осталим новинарима)
 Пиши тамо: Ммчу само, ништа друго,
 А чекасмо тако дуго!
 Па нека се свет баш чуди
 Какви овде раде људи.

Новинари крећу, улази, једва, тврчећи Скрибо Туш, дебели, симбиотички, обучен као барокни сликар.

СКРИБО ТУШ: Драги моји,
 Ваш сам роб.
 Прави писац,
 А не сноб!
 Хајде сада, фини људи,
 Бесу своме рец'те "куш"!
 Дозволите да вам кажем:
 Ја се зовем Скрибо Туш!

Насијане ојшњи жамор. Скоро ја насрну на њега, али он се само слика и ужива у њој.

СКРИБО ТУШ: Драматичар битан, знате,
 Не од оних што свет блате.

НОВИНАРКА: А о чему ви пишете?

ПИСАЦ: *(Новинарки)*
 О том како уздишете.
 Пишем само добре драме,
 а оне су свима знане...

НОВИНАР

НЕУПУЋЕНИ: Добра драма – шта је то?

НОВИНАРКА: Кад победи добро зло?

СКРИБО ТУШ: И бајка, и басна сама
 Може да постане драма.
 То је драма за театар.
 Коју пише писац драмски...
(Новинарки)
 А то што се сад мрштите,
 Да Вам кажем – није дамски.

НОВИНАРИ: *О представи ћући се,
 Нешићо тиу нам мући се!*

НОВИНАР

ГЛАВНИ: Добро, дакле...

Новинари прилазе Скрибо Тушу... он најпре љубазно покушава да се извуче, али они су све најаднији.

НОВИНАРИ: *(Смењују се)*
 Дакле,
 Дакле,
 Дакле,
 Дакле!

НОВИНАРИ: *О представи ћући се,
 Нешићо тиу нам мући се.*

НОВИНАР

ГЛАВНИ: Како нам се зове драма
 Што ће се приказат' нама?

НОВИНАРИ: *О представи ћући се,
 Нешићо тиу нам мући се.*

НОВИНАРКА: Кажите нам одмах све,
 Одмах сада и што пре!

СКРИБО ТУШ: Ммм...

НОВИНАРИ: *О представи ћући се,
 Нешићо тиу нам мући се.*

Скрибо усје да се искобеља из “новинарског круга”. Позоришни радници, који су само сјајали и бауљали, желећи да му помогну, али не знајући како, а служе да би помогли њензичности ситуације, побегну са сцене. Скрибо се извуче, намести косу, рукаве и њресне ногом о њод. Енергично!

СКРИБО ТУШ: Да откријем ништа нећу.
 Јер би прича о том сада
 Могла да поквари срећу.

НОВИНАРКА: *(Показујући другима да ућину)*
 Скандал, свађа у театру,
 Скрибо пао је у ватру!

СКРИБО ТУШ: У ватру ја нисам пао,
 Само сам вам увод дао.

НОВИНАР
 ДРСКИ: Пошто овде чуда нема,
 Надахнуће нек ти дрема!

СКРИБО: Таман посла, о, не, какви,
 па немојте бити такви!
(За себе)
 Мука нека мене вреба.
(Оважно, новинарима)
 Шта заправо вама треба?

НОВИНАРИ: Занима нас чудна прича,
 Бука, скандал, збрка, цича.
 У новине када стигне,
 Тираж нама да подигне!

Скрибо кружи њрстима слепоочница као да ђа боли глава и жмури.

НОВИНАР
 ГЛАВНИ: Брзо пиши:
 Превару он неку спрема,
 Па се прави к'о да дрема.

СКРИБО ТУШ: Све ћу вама сад да кажем,
 Реч ни једну да не слажем!
 Кохија ја сада стварам,
 Кунем вам се да не варам!

НОВИНАРИ: Шта, где, молим, како, кад?

СКРИБО ТУШ Кохио је дечко млад.
 Он је, дакле, главни лик
 И у овом лежи трик:
 Он вам има чудну моћ
 да од дана створи ноћ.

НОВИНАР
 НЕУПУЋЕНИ: Како се то зове драма
 Што приказаће се нама?

СКРИБО ТУШ: Разгласите на сва звона:
 “Кохио” се зове она!
 Кохија ја сада стварам,
 Кунем вам се да не варам.

Новинари ѿуѿкају ноћом и одрично климају ѓлавама. Оловкама луйкају у ѿаѿуре у рѿѿму. То луйкање у рѿѿму ѿраје док не буде назначено друѓачије.

НОВИНАР

ГЛАВНИ: *Како, како, суѿра жив је?*

НОВИНАРКА: *У колико саѿи ѿачно?*

НОВИНАР

ГЛАВНИ: *За камере згодна нам је
 Да не буде овде мрачно.*

НОВИНАР

ДРСКИ: *Бриши све о свађи оној,
 Посвеѿи се весѿи овој...*

На ѿренуѿак сѿане добовање.

СКРИБО ТУШ: *(Дикѿира)*

Кохио је главни дечак,
 Од принцезе лично нећак
 И он уме да нестаје,
 За свет овај мало хаје.
 Звезду с неба зна да скине,
 Чисто да га жеља мине.

НОВИНАР

ГЛАВНИ: *(Прекида ѓа, дивећи се својој весѿи)
 Ексклузивно јављам ово,
 Тачно је баи свако слово.
 То је сасвим сад довољно,
 Сад сви, хај'ѿе, дајем вољно.*

Сѿане добовање.

СКРИБО ТУШ: Све што вест нам сада каже,
 Одлично је, нема мане.
 Осим негде ту би могло
 Моје име још да стане.
 Да се каже сад на пример:
 Кохио је чудо ново,
 А о њему свако слово,
 Написао Скрибо славни,
 У театру врло главни.

Скрибо Туш крене да се врти око себе. У ритму новинарској лубања, које се претвара у музику у fade in-у. Полако се замрачује сцена, што светло на Скрибо Туша. Ритам оловака се стишава, што означава новинарски одлазак са сцене, који се не види.

СКРИБО ТУШ: Одувек ја силно желим,
 Да сам главни, славни писац,
 А сад – шта ми кажу они -
 Да сам савари глуми лисац.
 Доказаћу овим сада,
 Да још умем ја да пишем
 Дrame, песме и новеле,
 Писаћу их док год дишем.
 Само једно желим ја,
 А што су принципи два:

(Осветљава се део по део позорнице. У сваком по делу је по једна група позоришних радника, који "глуме" сцену о којој Скрибо Туш пева. Скрибо пролази с краја на крај сцене, подиже шешир и поздравља, око њега неколицина позоришних радника, из којих Скрибо не може да се искобља)

Где год кренем – да ме јуре,
 (Ишта шта група вади карице за позориште и јуре)
 На представи да ми журе.
 (Скрибо се шобоже љути, сви га моле и шушују)
 Кад се љућим – да ме моле,
 (Издвоји се, сам, као да изговара закључак. Од-
 једном се савар убрза)
 И да сви, баи сви ме воле.
 (Хода, праће га кришом, фотографишу беспред-
 метно)
 Кад ја ходам – да ме праће,
 (Скрибо се завали у фошељу, позоришни радници
 седну око њега на нейосијеће столице и пију
 нейосијеће кафе)
 Кад сам кући – да сви свраће.
 (Сви нагло устану. Стану мирно. Он крочи пред
 њих. Сви клекну)
 Кад ја дођем – сви да клекну,
 И да моју пажњу стекну.

Скрибо Туш стоји на средини сцене, иза њега поређани позоришни радници, који га гледају. Њему – као да је мало непријатно. Окреће се полако око себе, не знајући шта би.

СКРИБО ТУШ: Камере ће доћи сутра,
 Морам писати до јутра!
 Хајде, дајте, зар сте снени?
 Лутка једног дајте мени.
 Тачно знам ја... слушај сад,
 Кохио је дечко млад.
 Нема пића, нема јела.
 Људи, хај'те, сад се дела!

На сцену излазе позоришни радници. Један од њих износи делове лутке. Остали перике, разну реквизицију; све је шарено и весело. Цела ова секвенца треба да буде кореографисана, певајућа, брза и весела. Уиџрана и шачна као саи.

СКРИБО ТУШ: Ти, дођи ти овде, 'вамо,
 Да му прво руке дамо.

Позоришни радник 1 држи главу, качи шруи, остали му помажу да лутку прикачи руке. Креће музика. Руче почну да се млаће без ритма.

СКРИБО ТУШ: Кохио, ти миран буди,
 Немој да се чуде људи!
 Брже, молим, више рада!
 Неке ноге дајте сада!

Позоришни радници му каче неке предуџачке ноге. Ноге се мрдају, али су смешне. Скрибо Туш љукне од смеха.

СКРИБО ТУШ: Ви сте сасвим луди скроз,
 Прескочиће њима воз.
 Дајте неке ноге друге;
 Лепе, здраве, а не дуге!

Стављају му неке мале, мале ноге. Скрибо Туш се љути. Кохио мрда ноџицама. Скрибо Туш гледа. Не схвата. Кохио почиње да ђуска врло карактеристично.

СКРИБО ТУШ: Чекај, сџани, дечко худи,
 Баш толико луд не буди.
 Дајше неке ноге друге,
 И бермуде, ал' на љруџе.

Стављају Кохију лепе ноге и бермуде на љруџе.

СКРИБО ТУШ: Кошуљицу фини, леју,
 Марамуцу у џом џеју.
 Хај мо сада, оја џија,
 Хоћу срце да му лџа.
 (Ослушкује му срце)

*Тика њака, њика њака,
Срце куца у дечака.
А сад очи дивно њаве,
И нос на средини ѓаве.*

Каче му очи на ѓаву, нос... Све њио Скрибо Туш каже. Кохио све време маше рукама и луџа ноѓама, сџрашно се бунџ, али ником њиџа није јасно.

СКРИБО ТУШ: Не разумем шта ти фали...
Можда зато што си мали?

Сџаве му усџа. Он рукама крије ѓелаву ѓаву. Кад он џроѓовори, музика сџане.

КОХИО: Ти да пишеш вредна дела?!
А мени се види ѓела.

СКРИБО ТУШ: *(Смеје се)*
Што је смешан кад се ѓути,
На далеко ѓе се чути.
Чекај мало, дечко мој,
Да карактер видим твој.
Каква коса ту би дошла,
Розе можда, жута, плава,
Дај да видим како ти се
Слаже са чим твоја глава.

КОХИО: Нећу розе косу ја...

СКРИБО ТУШ: Хоћеш кад ја кажем “да”.

Кохио се надури, седне и скрсџи руке. Аџиџира ноѓом.

КОХИО: Глава гола нек ми буде,
Па нека се ѓуди чуде
Твоме делу сад и драми,
Глупост твоја нек их мами.

СКРИБО ТУШ: Дај му розе косу сад
Кад је ’вако јоште млад.

Кохио се оџима. Они му намеџијају косу. Кохио џозира, карикира, дуби на ѓлави. Скаче. Па сџане. Скрсџи руке и ужасно је ироничан. Поред њеѓа сџоји један џозориџни радник и држи му оѓледало да се ѓледа. Он одбија, али баца џоѓлед и на џренуџак му се џио и свиди.

КОХИО: Нека будем клоун ја.

СКРИБО ТУШ: Молим, како, зашто, шта?

КОХИО: Е сад хоћу розе косу,
Да ми пада свуд по носу!

СКРИБО ТУШ: Није добра коса та,
Мало ми је бла бла бла.
Макни с главе ту му косу,
Пеге стави му по носу.

Сјављају му њеже.

КОХИО: *(Још ироничније)*
Волим пеге, баш су драге,
К'о сладолед од малаге.

СКРИБО ТУШ: Зашто љут си, момче сад,
Кажми мени, ка' си рад.

КОХИО: Написао сам си све –
– ко сам, шта сам, какав... не?
По вољи и жељи својој
Ти радиш о глави мојој.

СКРИБО ТУШ: Коју боју косе желиш
И чему се ти веселиш?

Кохио ђуска, са њим и сви њозоришни радници, који у рукама имају ѡерике и осјалалу реквизицију, коју исјробавају на Кохију, он се буну, али нема много усјеха у шоме.

КОХИО: Мени нису важне боје,
Важно ми је хјнење моје.
Да звездице скидам ноћу,
То ја желим, шоме ја хоћу!

СКРИБО ТУШ: Коса нека буде плава,
Да му се не види глава.

Намешћују му ѡерик у ѡлаве (blue) косе, он седа на нешиоме. Свећило иде у fade out до ѡшћуног мрака. Појављује се много звезда. Кохио ѓледа у звезде ѡрво – сјављајући ручицу на чело, као да му бије Сунце. Док он ѡева свој сонѓ, ѡолако сви лежу и ѡочинју да сјавују. Чак и Скрибо Туш, који хрче – наравно.

КОХИО: Звезде сјанују на небу,
Далеко су, слајке свећиле.
Нису ѡачне оне ѡриче
Да вешићце јашу мећиле,
Па да могу до њих доћи
ѡо ѡшиханој, мрачној ноћи.
Звезде могу ѡаћи само,

Они који мно̀го воле,
 Чак и с̄ремни да их њосле
 Њи'на срца мало боле.
 Кад је ноћ баш бис̄ира, ведра,
 Ја удахнем њу, у недра,
 И замислим неш̄ио чудно,
 А око ми увек будно.

Сама, без ѡмоћи ѡзоршних радника се увози скаламерија, врло чудно̄ изгледа. Неш̄ио ш̄ио би било налик ѡелескоју, али делује мно̀го сјајније и ком̄ликованије, има некакве хва̄иљке. Кохио ус̄иане и седне на своју скаламерију, ѡчне да гледа кроз њу, врло вешӣо руководи с̄вари.

КОХИО: Ено једне лепе слатке,
 На њој воле се и патке.
 Ено једне друге звезде,
 Ту се тикве саме гнезде.
 Ено оне мени драге
 Где се воли из све снаге...
 Аха!
 Ту си, дакле, звездо луда,
 Тебе тражим дуго свуда,
 Дођи вамо, ближе приђи,
 Ближе мени, мало сиђи.

Скаламерија ѡчине да се вр̄и, све̄ило се ѡре̄аа у с̄роболај̄и, шизофрена музика и шизофрено све̄ило, да би се с̄вар завршила јаким избељењем. Скаламерија је на мес̄у где је била. Позоршних радника више нема. Кохио седи наслоњен на зид и с̄ава. Скрибо Туш с̄ава на ѡду. Буди се. Избезумљен је. С̄ош̄иче се, гледа, ниш̄иа му није јасно.

СКРИБО ТУШ: Кол'ко сати ли је сад,
 Да знам одмах баш сам рад.
 Јутро, дивно, зора свиће,
 Успеха од овог биће.
 Скрибо Туш ће бити славан
 У театру сасвим главан.

Излазе ѡзоршници радници, сви са цилиндрима, изгледају као у кабареу.

ПОЗОРИШНИ

РАДНИК 1: Скрибо Туш, да л' Ви с̄иѐ ѡо?

СКРИБО ТУШ: Не̄о како... Охохо.

ПОЗОРИШНИ

РАДНИК 2: *Молим само ауџоџрам...*

ПОЗОРИШНИ

РАДНИК 3: *И ја сам Вам велик' фан...*

ОСТАЛИ: *Желим и ја, желим, желим...*

СКРИБО ТУШ: *Ауџоџраме данас делим.
Баи сам важан, баи сам фаца,
Биће моја свака маца!*

Сви се скуџе око Скрибо Туша.

СКРИБО ТУШ: *Их, ух, ах и молим фино,
Само мало, ја бих кин'о.*

*Скрибо Туш џолико јако кине да се они сви разбеже. Он остиане
сам на сцени, Кохио се од џоџ кијања џробуди и кликне.*

КОХИО: *Јаој, јаој, шта то би,
Каква бука то се зби?*

СКРИБО ТУШ: *Ти си жив? Ах, није сан,
Ал' је ово срећан дан!
Доћи ће нам неки људи,
Ти пред њима добар буди.
Што више их ти забави,
Нека ти је то у глави.*

КОХИО: *Па нисам ја клоун неки
Па да овде збијам шале,
Нећу, нећу то да радим,
Да забављам те будале!*

СКРИБО ТУШ: *То нису будале, лудо,
Али ће се десит' чудо.*

*Скрибо Туш му џрилази и намешџа му косу, сређује џа, јер очекује
долазак новинара.*

КОХИО: *Ама, нећу, нећу, нећу,
Ти сад мени квариш срећу.*

СКРИБО ТУШ: *Зашто тако дрзак ти си,
Кад сам пис'о – био ниси?*

КОХИО: *Зато што жив нисам био,
Сад сам драг, и фин, и мио,
Али жив сам, имам жеље,
Своје тајне и весеље.*

СКРИБО ТУШ: *(Прекида ља, у њаници)*
 Доћи ће сад неки људи,
 Ти добар пред њима буди!

КОХИО: Шта то значи “добар буди,
 Да ти се не чуде људи“?!

СКРИБО ТУШ: То значи да будеш мио,
 Овако се кези, смеши,
 па им нешто лепо кажи.
 Среће има ко не греши.
 Срећа је кад сви те воле,
 За аутограм кад те моле.

КОХИО: Ја такву не желим срећу,
 Радије бих звезда врећу.

Кохио седа негде и млајџара ноџицама.

КОХИО: Али, нећу да сам луда,
 Ја верујем још у чуда.

СКРИБО ТУШ: Слушај, мали, припази се,
 Ја знам и да будем љут,
 Ако то се теби деси,
 Чудан ће ти бити пут.

КОХИО: Не смеш мени ти да претиш,
 Ја сам сада живи створ,
 Имам срце, руке, душу,
 Човек ја сам, а не бор!

*Скрибо Туш је љуџи и намриџен. Улазе новинари, навала оџиџа.
 Кохио сџоји иззубљен, Скрибо Туш их срдачно џрима, одмах се
 насмеје и врло је љубазан. Они улазе ћуџећи и окрећу се око Кохија.*

НОВИНАРКА: Пиџи џамо – коса џлава,
 Нормалне џежине злава.
 Очи џлаве исџо џако,
 То се џамџи сасвим лако.

*Кохио седне и не мрда, осџаје баџи да “живи” као луџка. Скрибо
 Туш се “злади сџџуацију”, међуџим, Кохио се џрави да је џао
 мрџав. Он за џодиже, сџавља за да седне, Кохио не реаџује.*

НОВИНАР

ДРСКИ: Нос на лицу, уши, усџа,
 Коса мање-више зусџа...
 Ниџиџа важно ни џренуџак...
 Обичан је ово луџак.

СКРИБО ТУШ: *(Кохију, кроз зубе)*
 Кохио, ти платићеш ми,
 За параду сада ову,
 Ако сада не оживиш,
 Представу ћу радит' нову.

КОХИО: *(Придиђне се на секунд, али њо новинари не виде)*
 'Ало, 'ало...
 Сутра мало.

Кохио се враћи у несвесѝ.

СКРИБО ТУШ: *Како нишиѝа? Како није?*
Тај луѝак баи ѝајну крије.

НОВИНАРИ: *Неком друѝом очи мажи,*
Доѝовор нам, дакле, важи?

Музика нађло сѝане.

СКРИБО ТУШ: *Људи моји, сачекајѝе,*
Моју ѝричу ѝослушајѝе.

НОВИНАР

ДОСАДНИ: *(Декламатѝорски, разложно, досадно)*
 Мора да је чудна прича,
 Бука, скандал, збрка, цича.
 У новине то да стигне,
 Тираж нама да подигне.

НОВИНАР

ГЛАВНИ: *Пиши дакле сад овако:*
Луѝак... како рече да се зове...

СКРИБО ТУШ: Кохио, дај кажи нешто,
 Ти то умеш сасвим вешто.

НОВИНАРИ: *Да Кохио зна да ѝрича,*
Он сад нешиѝо као лаже,
Да би наѝу вољу сѝек'о
Хоће очи да нам маже.
Пиши дакле, не оклевај,
У ѝаване ѝи не зевај!
Предсѝава се нова ради,
У њој један дечак млади,
Ал' обичан к'о и свако,
Пажњу неће сѝећи лако.
Све ѝо смара сѝраино баи,
Пиши нешиѝо, шѝа већ знаи.

НОВИНАР

ГЛАВНИ: Измислите неку вест,
Да сви падну у несвест.

НОВИНАР

ДРСКИ: Ево, ја ћу, неки скандал:
Писац је изгледа вандал,
Који прича сам са лутком,
Средом, петком и четвртком.
Изгледа да луд је мало,
Кад му је до приче стало.

СКРИБО ТУШ: Шта пишеш то, луда главо,
Немаш ти на то баш право!

НОВИНАР

ДРСКИ: Имам ја на све то право,
Не зови ме “луда главо”!
Јер ћу онда да напишем...
Да те с овог света збришем.

НОВИНАР

ДОСАДНИ: Ви сте нама обећали
Чудо неко, сасвим право.
Али тога овде нема
И због тога – ћао, здраво.

СКРИБО ТУШ: Грешите ви, добри људи,
Кохио ће бити славан!

НОВИНАР

ДРСКИ: Можда теби, у твом свету,
Овако је прави балван.

Новинари се сви дају у цинични смех. Кикоћу се, Скрибо се мршћии и љућии, бесни. Немоћан је. Ойколили су Кохија, који лежи као и сваки лутјак шиио лежи. Ужасан је њихов смех. Врши се око њега као вешиице. И шаман кад се сиремају да крену, устјане Кохио.

КОХИО: Ко је балван, да вас видим,
Чега треба да се стидим?

Кохио крене да плеше као луд. Врло карактеристично.

НОВИНАРИ: Што је ово лутак чудан,
Он не спава, он је будан!
Да прича и плеше знаде,
Чудно неко баш чељаде.

КОХИО: *(Брза, весела мелодија)*
Кохио се зовем ја,
Гледај сада: један, два...
Моја њејка је принцеза,
Блиска нам је крвна веза.
Са звездом ја знам да причам,
Томе ја сам сасвим вичан.
Знам да играм, знам да дишем.
Зној са чела да обришем.
Знам да певам, знам да волим,
И кад треба – знам да молим.

Новинари све време облећу око њега, он без пресјанка игра, а за то време Скрибо Туш поносно сивоји и само показује на Кохија.

КОХИО: Молим ја вас, добри људи,
 Без срца ви знам да нисте,
 Оштрог пера и намера
 За то знадем добро ви сте.
(Поносно, чак мало и бахајо)
Шта сад рећи мени смеће,
Да сам деће као деће?

НОВИНАРКА: Лутак који прича, свира
 И у моје срце дира.

НОВИНАР

НЕУПУЋЕНИ: Свира, дира, све то зна сам?

КОХИО: Да ли вас је сада блам?

Скрибо Туш у њаници, преврће њо стварима, вади однекуд малу гитару и даје је Кохију. Несигуран је да ли ће њо Кохио знаћи. Он ухвати гитару и засвира “Љубавну причу”. Новинари пошитоно у чуду, домунђавају се, шишу, записују у своје блокове. Кохио се заустави са играњем.

СКРИБО ТУШ: Ја ћу гласно рећи сада:
 Кохио је моје дело,
 Ја сам њега сам створио,
 Да се знаде то зацело.
 Нема овде ћуш ни муш!
 Запамтите – Скрибо Туш!

НОВИНАРКА: Превара, о блама!
 већ ја видим сама.

НОВИНАРИ: *(Добујући оловкама о пјачуре)*
Нас не вара, нас не вара,
Наш очињи свети вид,
Ми све знамо, баш све знамо,
Треба да вас буде сјид.

СКРИБО ТУШ: Шта је сада опет било,
 Шта се лоше сада збило?

НОВИНАР
 ДОСАДНИ: Ово је већ преседан.
 Кохио не прича сам!
 Он однекуд чита ово,
 Ту ми пише неко слово.

Кохио креће да пљеше своју мелодију.

НОВИНАР
 ДРСКИ: Па зар није, све ми знамо,
 Превару не допуштамо.

Кохио пљеше. Новинари ухваће Позоришног радника 1, који води Кохија. Кохио се заусјави.

НОВИНАР
 ДОСАДНИ: Ово дете гура неко...

КОХИО: *Ово оде баш далеко.*

НОВИНАРИ: Вест је чврста као кост!
 Он је лутак сасвим прост.

КОХИО: *(Рајоборно)*
 Ко је овде простаст сасвим,
 Хоћу гласом врло јасним?
 Чему овде ово сада?!
 Губите се одмах, цада!

НОВИНАРКА: Ех, Кохио, обичан си!
 Знамо таквих двеста још.
 Фазон ти је сасвим прост,
 Имиц овај сасвим лош.

КОХИО: *Шта ли знаће ви о њојме?!*
Ово овде, шта је њој?
Ако њу је једна звезда,
Да ли ће вам бићи зло?

Кохио се окрене и у цеју му нешто јако светили. Светило на позорници се зашамни, осјаче да му светили да звезда врло јако. Мелодија се претвара у нежну, нежну мелодију...

НОВИНАРИ: Ово је сад право чудо.

СКРИБО ТУШ: Не звучи вам више лудо?

КОХИО: *Синоћ сам је ујецао,
(Вади је из цеџа, држи на длану)
Свејла, леџа, јасна, нежна,
Тојла, драџа, мила ми је,
К'о љахуља нека снежна.
То је звезда моја само,
Она мене чува увек,
Моја је до краја свејла,
Што се каже – баш заувек.*

Кохио зајвори шаку, нагло прејако бело свејло, а зајим љојјуни мрак на љренуџак. Јак музички ефекај. Кохио несџане. Враџи се исџи шџимунџ пре неџо шџо је Кохио зајворио шаку. Кохио седи џоре, на балкону, досџа је сморен, млаџи ножицама и џледа шџа се доле збива. Нико џа ни у једном љренуџку не види. И даље џраје мелодија.

НОВИНАРКА: Нестварно је ово мало...

НОВИНАР

ГЛАВНИ: Дај, уђути, ти, будало!

НОВИНАРКА: Нисам ја будала, знаш?!

НОВИНАР

ДРСКИ: Најгора си од свих баш!

СКРИБО ТУШ: Драги моји, драге моје,
Скрибо Туш је име моје.

НОВИНАРИ: Вести на нас већ чекају,
Да пишемо шта је ово,
Кохијева прича чудна,
Биће чудо сасвим ново!

Новинари одлазе. Скрибо Туш иде за њима и исџраћа их. Кохио се држи за џлаву и очајан је шџо се љонизава. Показује му ручицама са балкона да џо не ради.

СКРИБО ТУШ: Драги моји, драге моје,
Скрибо Туш је име моје!

Новинари оду. Скрибо Туш мисли да је сам. Седне. Не зна више куд ће. Кохио џа џледа неко време. А онда џа зовне.

КОХИО: Зашто све их пушташ ти,
мозак ми од свега ври.

- СКРИБО ТУШ: Како зашто, шта то питаш!
Важна ми је само слава,
Да о мени пишу сви,
На плакату моја глава!
- КОХИО: Теби само слава треба,
Та те мис'о стално вреба?
- СКРИБО ТУШ: Од када сам био мали,
Слава мени само фали.
- КОХИО: Да набавим теби славу,
А ти мени цуру плаву?
- СКРИБО ТУШ: Молим, како, шта год треба,
Каква мис'о тебе вреба?
- КОХИО: Ево каква...
Ти си живот дао мени,
Цар си зато нечувени.
Али ја не желим сам
Да живим ни један дан.
- СКРИБО ТУШ: Чекај мало, не мож' тако,
Нећеш мене, момче мало,
да самариш тако лако.
- КОХИО: Напиши ми сцену једну,
само једну, али вредну.
Љубав – то је увек хит,
То је увек прави шнит
За публику, славу праву.
Промућкај ти мало главу.
- СКРИБО ТУШ: Ја теби да цуру дајем,
Јест', па после да се кајем?
- КОХИО: Нећеш, веруј мени баш...
Ја сам честит, ти то знаш.
- СКРИБО ТУШ: Нарави си ти зачудне,
Очи мора да су будне,
Јер ти зачас скренеш с пута,
И оставиш мене љута.
Сећам се ја добро сцене,
Хотећи да виде мене,
Новинари дошли тада
А ти лежиш као клада.
Ниси ми баш био мио.
Прецрк'о сам онда био...

Кохио млађара ножицама, зева. Музика fade in. Скрибо, иако дебео и смониан, леже на средину сцене пошрбушке. Пада, окреће се, смешан је.

СКРИБО ТУШ: Никад ништа ми не падне
 Ни на памет, ни на теме,
 Док не легнем ја на стомак,
 И полежим неко време.

Изводи неки ритуални покрећ којим изазива себе на мишљење.

КОХИО: То је лако, само веруј
 Преварити ја те нећу,
 А то може обојници
 Да донесе лепу срећу.

СКРИБО ТУШ: Одлука је ово важна,
 Оба длана су ми влажна.

КОХИО: Рука руци, може тако,
 Да решимо ово лако.

СКРИБО ТУШ: Молим, како?

КОХИО: Љубав мени ти баш створи,
 Овај живот сад ме мори.

Скрибо Туш скочи на "ноге лагане". Сјане изнад њега преићећи.

СКРИБО ТУШ: На сцену се ти попењи,
 И више ми ту не стењи.
 "Досадно ми, досадно је",
 Зна се шта је овде твоје –
 Ти да радиш шта ти смислим
 А ја ћу да радим моје.

Улази неколико позоришних радника и намешијају шобоже свейла и све осјало. Кохио се мрзоволно њење зоре, на балкончић. Скрибо Туш узима јашире у руке и креће шроба.

КОХИО: Али...

СКРИБО ТУШ: (*Сироџо*)
 Мали!
 Крени сада даклем 'вако:
 (*Чийа*)
 Ја познајем звезду сваку,
 свакој знам...
 (*Одушевљено*)
 Већ ја видим овде људе
 Како се до неба чуде.

КОХИО: Ја познајем звезду сваку,
 Име свакој звезди знам,
 а кад некој баш и не знам,
 ја јој своје име дам.
 Многима сам кумовао
 И многима име дао:
 Шипи, Мову, Тики Дак,
 Дао, Ђер и Рачкалак.

Скрибо нервозно шета по сцени и љеда у њеџа.

КОХИО: Досадно је – кажем ја,
 Све је ово бла бла бла.

СКРИБО ТУШ: А сад оно тамо – вамо,
 Да магије драми дамо.

Кохио се шелејорјује. И ојей. И ојей. И ојей. Више јуја. Дође ојей на балкончић.

КОХИО: Ако ово стално радим,
 Свима могу да досадим!

Кохио силази низ сјејенице, јрилази Скрибо Тушу.

КОХИО: Није драма само чудо
 кад уједе човек пса.
 Мора неке радње бити,
 Иначе је бла бла бла.

СКРИБО ТУШ: Само “бла” ти знаш да кажеш,
 Мени нешто очи мажеш.
 Шта ти хоћеш, момче дрски,
 Ово су ми причи мрски.
 Већ сам почео да лупам,
 Бркам речи као тупан.

Кохио се брзо шелејорјује више јуја. Онда се заусјави. Све по изљеда ашракјивно, али после извесног времена јосјаје досадно.

СКРИБО ТУШ: Стани више, дрско момче,
 За тебе ћу ја конопче
 да спремим и да те вежем
 и да тако муке срежем.

КОХИО: Зашто молим, шта сам крив сад?

СКРИБО ТУШ: Иако си тако млад,
 За глупости твоје нисам
 Ни сад... нити био рад.

Кохио се шелејорјује.

СКРИБО ТУШ: Кохио, шта хоћеш тиме?

КОХИО: Ништа, вежбај ја...вештине.

СКРИБО ТУШ: Ал' су ти вештине бајне...

КОХИО: Пишчеве идеје сјајне,
Он је мени то напис'о,
Да бауљам ту по сцени,
Као да су људи снени,
Па ће да ме прате само
Док ја идем тамо-вамо.

Скрибо Туш оћеи леѓне на ѿод, изводи цео свој риѿуал мишљења, намаиѿавања. Кохио ѓледа и ѿуѿика ноѿицом.

КОХИО: Сад ће они да ти дођу.

СКРИБО ТУШ: Ко, ко, молим, ко ће доћи?

КОХИО: Пријатељи – јавност цела.

СКРИБО ТУШ: Умређу ја од нејела.

КОХИО: *(Пукне од смеха)*
Хајде лепо, ручкај само,
Одох сада ја овамо,
Нема од тог посла ништа.
Чучнуђу код степеништа.

Кохио узима ѿиѿару и свира “Љубавну ѿему”. Скрибо Туш ѓа ѓледа и ѿрилази му.

СКРИБО ТУШ: Да помогнеш мораш мени,
Лице моје већ црвени.
У праву си сасвим био,
И мени си врло мио.
Имам један проблем сада,
Моја личност још је рада
Да радимо – само када?

КОХИО: Одмах сада, одмах сада.

Позоришни радници доносе Скрибо Тушу ѿаѿице и оловке, он једну сѿави на уво, једну узме, једну у цеѿ, наѿакује се оловкама. Кохио одлаже ѿиѿару. Пење се на балкончић, иѿио је њеѓова сцена и врло је срећан.

КОХИО: Пази вамо, предлог мој је,
Ствари ти овако стоје:
*Кажем ко сам, иѿиа сам, ѓде сам,
Принцезе браѿи, а не блесан.*

Телејоршјује се неколико ѿиша, Скрибо Туш зледа са радошћу.

СКРИБО ТУШ: *Тако, момче, шако волим,
Шша се даље збива, молим?*

КОХИО: *Онда кажем:
Видим ја сад нешшо дивно,
Догађање ѿозишивно.
Као видим једну звезду,
Пшшцу једну у свом знезду.
То је можда шшшца моја,
А ја љубав шрава швоја...*

Кохио нешшане и не ѿјави се крашко време. Иза завесе, која се склања, назире се шризор из бајке. Кохио се шш ѿјави. Полако се осветљшава сцена, где се види Конија, која се љуља у љуљацици. Кохио шрилази ошрезно и ѿолако.

КОХИО: Опа, упс и добар дан.

КОНИЈА: То је неки бонвиван.

КОХИО: Кохио је моје име.

КОНИЈА: Шта ја имам сада с тиме?

КОХИО: *Имаш, имаш, и те како,
Објашњење није лако.
Звезде могу ја да видим,
А сада се од Вас стидим.
Јер сам тако и Вас срео,
Можда ипак нисам смео...*

КОНИЈА: То све умем и ја сама.

КОХИО: Могу ли да седнем с Вама?

КОНИЈА: Ја сам сама, нема нас две.

КОХИО: *На “ти” смо ми сад, зар не?
(Тешко му иде, накашљава се, шшиди се)
Рођени смо истог дана.
Ти за мене баш си здана.*

Кохио нешшане. Шшвори се код Скриба. Пљеска себе ѿо фаци.

КОХИО: *Кажи нешто, гукни, реци,
Ал’ пре тога то испеци.*

Удахне, издахне. Телејоршјује се код Коније. Она усшане, нишшја јој није јасно. Прошрља очи. Прави се да се нишшја није догодило.

КОХИО: Гледао сам дуго, дуго
 У најлепшу једну звезду
 А сада се ја осећам
 Као птица у свом гнезду.

Конија се кикоће.

КОХИО: Теби је то можда смешно
 Што се мени много свиђаш.
 Ја ћу бити доста тужан
 Ако нећеш да ме виђаш.

Конија се кикоће.

КОХИО: Добро, то је то,
 Одлазим ја сад.

КОНИЈА: А ја ћу те видети,
 Ал' реци ми барем – кад?

КОХИО: Охо! Ти ме чекај,
 Ја ћу опет доћи,
 Али овог трена
 Морам кући поћи.

Телефортовање – Кохио се сивори код Скрибо Туша, завали му се у крило, Скрибо га мази и смеје се слајко грохоћом.

СКРИБО ТУШ: Шта би, синко, оде ти?

КОХИО: Не знам стварно шта ми би.
 Јесам много луп'о сад?

Севне блиц. Нејримејно су се ушуњали новинари, размилели као мрави на све сйране. Једни су йамо где је Конијин свеј, йокушавају да кроче у њега, али не усйевају; једни су йоред Скрибо Туша и Кохија и дискрејно држе дикйифон, йа им снимају разговор; једни се шуњају йо сцени.

СКРИБО ТУШ: Новинари! Добар дан.

КОХИО: Сад је доста, хајде ван.

НОВИНАРКА: *(Скрибо Тушу)*
 Онда ништа, славе нема
 Надахнуће нек ти дрема.

КОХИО: *(Скрибу)*
 Притисак ми они дижу,
 Препредени као мачке,
 Они желе мој свет цели
 Да окрену наглавачке.

СКРИБО ТУШ: Добро, дедер, мало стани,
Ускоро ће они вани.

Кохио несџане. Појави се негде, где га публика види, али не и новинари.

СКРИБО ТУШ: *(Новинарима)*
Имам за вас екстра вест:
Од ње пашће у несвест
Ко до вести ове дође,
Неће моћи да је прође.

Новинари се окује око њега.

СКРИБО ТУШ: Кохио је дечко млад,
За љубав је он баш рад.
Има једну девојчицу,
Своју драгу Конијицу.

НОВИНАРИ: Како, како?

СКРИБО ТУШ: Сасвим лако.

НОВИНАРКА: Он је воли, воли скроз?

СКРИБО ТУШ: Скроз наскроз.
К'о Херијет и Берлиоз.
К'о Ромео и Ђулијет,
Мисле да је њихов свет.

НОВИНАРКА: Јаој, љубав је на прагу,
Хоће ли да љуби драгу?

СКРИБО ТУШ: Полако, полако, људи,
(Једном новинару, који сџално гвири)
Ти, младићу, стрпљив буди.

Скрибо се ујорно окреће, али не види Кохија нигде.

СКРИБО ТУШ: Кохио? Кохио?
Дођи вамо, друже,
Ускоро ће по вама
Да падају руже.

НОВИНАРКА: Да падају руже,
Латице ил' цвеће?

СКРИБО: И једно и друго.
Ипак се окреће.
(За себе)
Шта ја причам, да ли знам,
Сад ме је већ сасвим блам.
Кохио? Кохио?

Неугодно му је. Почне да пева “ојерски” – мелодија из “Кармен”.

СКРИБО ТУШ: Љубав права је дивља ишница
ишито никад нема кавез свој.
Залуд мамши је, она увек
одлеиши куд зод је воља њој.
(Смишља)
Хајше сада сви ви овде,
Хајше сада дому свом.
Данас-суџра овде биће
Предсјава њо јус-у мом.

*Док он пева, новинари се смеишају у зледалишће. Севају блицеве.
Мрак на позорници. Ајлауз. На просценијум излази Скрибо Туш.
Клања се. Почине предсјава.*

СКРИБО ТУШ: Добро вече, драги гости,
Скрибо Туш је моје име.
Писао сам овај комад
И поносим ја се тиме.

Новинари праве буку. Скрибо позира.

СКРИБО: Ако ко жели да ме слика,
биће за то још прилика.

НОВИНАРИ: Хоћемо Кохија и Конију,
Хоћемо Кохија и Конију!

*Креће музика, Скрибо се не види – осјаје у мраку, подиже се мала
завеса која ограничава Конијин и Кохиов свет. Кохио се појављује,
налази на Конију која се налази под сјакаленим звоном. Он се
иренерази. Лујка у звоно, оно мења боју. Кохио се врти, покушава
да уђе. Не успева. Онда се шелејортује у звоно. Све време њихов
дијалоџ има звук са ехом или нечим сличним.*

КОХИО: О, Конија, пробуди се,
Дошао сам ја по тебе,
Хоћу негде да те водим,
Да те имам поред себе.

КОНИЈА: Да ли то је стварна стварност,
Снови, машта ил’ реалност?
Ја Кохиов гласић чујем
Или стварност своју кујем?

КОХИО: Чујеш, буди се.
Водим те сад
У један леп и
За нас диван град.

- КОНИЈА: Не одлази никад више.
Кад сам сама и без тебе,
Срце моје куца тише.
- КОХИО: Ја те волим бићем целим.
- КОНИЈА: С тобом живот ћу да делим.
- КОХИО: Стварно ми то сада кажеш?
И кад кажеш, ти не лажеш?
- КОНИЈА: Погледај ме! Ти да знаш –
– ја не лажем никад баш
Али видиш где ја живим.
- КОХИО: Томе се ја не дивим.
- КОНИЈА: Овде мене држи тата,
Не пушта ме из ината
Да ме не би заволео
Неки младић и одвео.
Бежи, Кохио, о, бежи,
Ево, чујем и пас режи...

Кохио је цмокне и шелејоршјује из звона. Држи ружу у руци.

- КОХИО: *Моје срце сада бије
Ришмом једне мелодије
По имену Конијица,
Нај-најлејшеџ белоџ лица.
Сада не знам шииа да радим,
Како да је ја извадим
Из сѣакленоџ оноџ звона..
Леѣа ми је к' о икона.*

Одушевљење међу новинарима. Уздаси. Ајлаузи.

Кохио вреба около. Конија седи залейљена за звоно и љледа лево и десно, не би ли видела Кохија.

- КОХИО: Идем сада, како буде,
Воље сам ја сасвим луде.

Кохио се шелејоршјује.

- КОХИО: *Ослобађам сад ја шѣбе
И водим шѣе уза себе.
Заџрли ме чврсио сада
И не брини даље ши.
Кол'ко ћемо се волеши
Чудиће се редом сви.*

Звоно се боји најразличитијим бојама. Телејортију се – на неко друго место. Кућица далека, као из бајке. Њих двоје се појављују.

КОНИЈА: Љубав је...
 кад зледаш у звезде,
 Љубав...
 што је кад неког волиш,
 Љубав...
 што је кад мислиш о неком,
 Љубав...
 је и кад за љубав молиш.

КОХИО: Љубав је све...
На просценијум излази Скрибо Туш, насмејан.

СКРИБО ТУШ: Драги моји, драге моје,
 Ствари вам овако стоје.
 Све што овде ви гледате,
 Напис'о је Скрибо славни,
 У театру врло главни.

Негодовање у публици међу новинарима.

НОВИНАРИ: Хоћемо Кохија и Конију,
 А не ову монотонију!

Светло осветљава Кохија и Конију, Скрибо се бори да му дају светло, не крене му за руком и оде са сцене. Сиђе у публику.

КОНИЈА: Каква је планета чудна,
 Овде нема много људи,
 Где смо ми то дошли сада
 Моја глава још се чуди.

КОХИО: То је једно лепо место,
 Ту смо само сад нас двоје,
 Овде одмах ћу ти даћи –
 ја заувек срце своје.

КОНИЈА: И ја теби своје дајем.
 И заувек ја те волим.
 Немој да ме заборавиш,
 Из мог срца ја те молим.

КОХИО: И да хоћу, ја не могу.
 Јер те ипак силно волим.
 Баи за мене ти си здана,
 баи за мене са свих страна.
 Усне ипак баи за моје,

*Моје срце баи за ѿвоје.
Кад ѿе видим и зајрлим,
Као да смо биће једно...*

КОНИЈА: *Све на ѿеби ѿрављено је
За ѿело ми крхко, чедно.*

КОХИО: *Штѿа ћу за нас да најравим,
Никад нико није вид'о,
Једну сѿраву како бих ѿи
Звезде с неба ја ѿоскид'о.*

КОНИЈА: *Једва чекам, једва чекам
Да звездицу имам своју,
То ће више него ииѿи
Да радује душу моју.*

КОХИО: *Није звезда ѿо ѿек нека,
Него једна издалека,
Која нас да чува ѿреба
Док је свеѿа, док је неба.
Без ње нисмо ми баи ми,
С ѿобом ја, а са мном ѿи!*

Освеѿљава се кућа на крају сѿазе.

КОХИО: *Ово ти је наша кућа,
Од љубави биће врућа.*

КОНИЈА: *Откуд нама кућа ова
Која има чак два крова?!
Троје врата, чет'ри спрата...*

КОХИО: *Рекао сам ја већ теби,
Да ћу за нас све смислити,
Чак и кућу са два крова,
Троје врата, чет'ри спрата!
А сад морам ја да одем,
Да још радим, да још градим,
Звезду да нам с неба скинем
И опет се к теби винем.*

КОНИЈА: *Мисли на ме, ја те молим!*

КОХИО: *Мислим... Зато јер те волим.*

*Кохио се ѿелејорѿује. Крене да нађе Скриба ѿо сцени, њега нема.
Док хода, види да је у ѿуном свеѿлу и креће велики аѿлауз. Скрибо
иѿѿрчава ѿоред њега и клања се.*

НОВИНАРИ: *Кохио! Кохио! Кохио!*

Новинари излазе на сцену, ојколе Кохија, зџурају ми микрофоне и дикџифоне поод усџа. Скрибо покушава да се увуче у “пичу”, али му не иде.

НОВИНАРКА: *Да ли ће ово серија биџи?*

НОВИНАР

ДОСАДНИ: *Та, немојте поод нас криџи...*

КОХИО: *(Скрибу, зачуђено)*

Која серија ту је тема?

СКРИБО ТУШ: *(Трудећи се да исџраџи мелодију новинара)*

Којој нижде равне нема.

Новинари ојеџ не чују Скриба, неџо џиџају Кохија.

НОВИНАР

ГЛАВНИ: *Шџа ће с вама даље биџи?*

СКРИБО ТУШ: *Ја насџављам судбу џиџи.*

НОВИНАРКА: *Љубав за до краја свеџа?*

СКРИБО ТУШ: *Ту щубав и животи њихов,*

Нико не сме да омеџа.

Кохио се џелеџорџује. Седне на свој балкон и зледа у звезде. Доњи део сцене полако оде у мрак. Кохио само зледа и усмерава. За по време може да се види Конија у “њиховом” џросџору.

КОХИО: *Најзвезду јој морам даџи.*

Да кад зод јој срце џаџи,

Она узме звезду сама

Оде од ње сва џа џама.

Дивна моја Кониџица,

Дивноџа и нежноџ лица,

Чека звезду џраву неку,

За њу сада још далеку.

Зайо морам небом овим,

За њу звезду да уловим.

Мрак. Полако се зайим освейљава Скрибо, који седи на сцени и однекуд му уџадају зрдне новине. Бесан је, баца их, луди по сцени.

СКРИБО ТУШ: *(Кохију)*

Сиџи доле одмах сад,

Док за пичу још сам рад!

Кохио полако силази.

СКРИБО ТУШ: *Брже, момак, брже сиџи,*

Сасвим близу мени приџи.

*Кохио се шелејоршјује. Скрибо Туш му показује и млајши новинама
йред њим.*

СКРИБО ТУШ: Шта је ово, хајде реци,
Допадаш се баш свој деци.
Новинари тебе јуре,
Да те виде они журе.
Где сам ја ту, питам лепо?
Нема! Зар сам креп'о!
Кохио, Кохио, то је фама,
А ко је ту писац драма?!
Није важно, ко год да је,
За писце свет мало хаје!

Скрибо баца новине йо сцени. Присшјујају и йозоришни радници.

СКРИБО ТУШ И

ПОЗОРИШНИ

РАДНИЦИ: *Кохио овде, Кохио онде,
Свуда само Кохио!
Досшја ми је њега више,
Не мож' више да се дшше.
Кохио
У новинама,
На ТВ-у,
На улици,
И у башиши
И у машиши.*

*(Скрибо Туш хода йреко сцене, ређају се йозоришни радници, свако
од њих има йо једну новину у руци, на којој је ођромна слика Кохија и
Коније. Скрибо иде йоред йшођ реда и цейа им новине. Сви се окуй-
љају око једнођ и уйркос шоме – чшшају и жледају)*

*Кохио
На йлакашју,
У шешшју,
Сви за њега хође сада
Да ускачу и у вашшју.*

КОХИО:

Ма, стани, стани,
Кас'ти желим,
Ја се томе не веселим.
Ја Конији звезду пецам,
И на тебе се не брецам.
Мене слава не занима,
Причам ти то већ данима.

СКРИБО ТУШ: Кога слава да не дира,
Слава не да мени мира.

Кохио га њусџи џу, одмахне руком и џелејорџује се.

СКРИБО ТУШ: Да сам само оставио
Дечака што јесте мио,
Живот би ми мио био,
А овако мучим муку,
Патња држи ме за руку.
Он да буде тако славан,
А ја глупи, глупи балван.
Е па тако неће моћи,
Неће моћи ове ноћи!

Заџамњење до џоџуноџ мрака.

... А заџим, Кохио седи за својом скаламеријом и хваџа звезду. На сцену улази Скрибо Туш. Носи у рукама џаџире. Мноџџво њих. Седа, узима оловку, леѓне џоџрбушке и мисли. Онда усџане и крене да лисџа. Чиџа.

СКРИБО ТУШ: Кохио је главни дечак,
Принцезе баш лично нећак.
Да.
Он уме да нестаје,
За свет овај мало хаје.
Звезду с неба зна да скине,
Чисто да га жеља мине.
(Скрибо џрејравља на лисџовима)
Не, не зна... Значи...
Не зна ништа сем да једе...
Кад му руке већ побледе...
Не, не, то је глупо.
Не зна ништа, ни да зине...
Ни да сјајну звезду скине.

Кохију се искључује скаламерија.

СКРИБО ТУШ: Ма не, ово ћу да бришем,
Славу своју већ миришем.
Свуда то ћу да преправим.
(Лисџа, брише, џише..)
Да те видим, мили мали,
Докле смо ми оно стали,
Конија ти звезду чека,
Конија што је баш далека.
И да додам ово ја,

Да напишем тачно шта:
 Ако до ње дође он,
 Нека буде као слон,
 Велики за њу малену
 Конијцу – малу жену.
 И да она не мож' доћи,
 Ни ђо дану ни ђо ноћи,
 Нији сада, ни икада!
 (Плеше размахано)
 Како сам ђаметан,
 Како сам драж,
 Сад се у мени
 Пробуди враж!
 Славан бићу,
 Бићу славан,
 Ја у свеју
 Врло главан!

Скрибо склони ђајцире, долази до балкона.

СКРИБО ТУШ: Кохијићу, сињи 'тићу...
 (Смеје се ка ђублици)
 Доћи, дедер, мало амо,
 Да ми нешто испробамо.

Кохио је задубљен у своју скаламерију. Кохио се врји, ђокушава нешио, не иде.

КОХИО: Ја не видим више
 Ни Месец ни звезде,
 Проблеми се мени
 Од недавно гнезде.

СКРИБО ТУШ: Је ли, је ли, је ли да?
 Занимљиво велиш.
 Можда можеш муке
 Са мном да поделиш?

КОХИО: Идем до Коније,
 Да јој кажем нешто,
 Па ћу после опет
 Да погледам вешто.

Кохио се шелејорјује. Одједном – свејло на Конију која сјава.
 Кохио у кревеју ђоред ње, али много већи нежо шјо је иначе.
 Скрибо ђушица новинаре који ојей седају у гледалишће и смешка
 се безобразно.

КОНИЈА: О, Кохио, ти си дош'о...
Од куће си давно пош'о...

КОХИО: Радио сам пола дана,
Далеко од нашег стана.

Скрибо се смеје наглас. Сви новинари за истовремено погледају и изиџноришу.

КОНИЈА: Вечерицу ниси дирн'о...
(Уздахне)
Бар ми онда спавај мирно...

КОХИО: Уморан сам ја ти много,
Али зато снаге имам,
Да ти мени приђеш ближе,
У загрљај свој те примам.

КОХИО: (Пренеражен)
Конијице моја мила,
Зашто си ми се смањила?

КОНИЈА: Теби сад се много књава,
Па ти се и причињава.

КОХИО: Није тачно то што причаш,
Ти си мени таман била,
А сад си ми сасвим мала,
Много си се умањила.
Хоћу знати шта је било,
Шта са тобом то се збило.

КОНИЈА: Ти Кохио ниси! Не!
Кохио је био мањи,
Мањи, краћи, нижи, тањи...

Скрибо се смеје наглас.

КОХИО: Ја сам, ја сам,
Ко би био...

КОНИЈА: Тако велик ниси мио
Као што је мој Кохио.

Кохио гледа своје руке, ноге – да, оџроман је.

КОХИО: А да пођем одмах сада,
До онога Скриба мог,
Можда он ће знати шта се
догодило чега због.

КОНИЈА: (Плаче)
 Шта се ово с нама збива,
 Која сила ту је крива?
 Свет је место ипак ружно.
 Баш сам тужна, баш је тужно.

КОХИО: Твоје речи мене плаше.
 Од љубави шта би наше?
 Нисам срећан таквим планом,
 Ал' сад, хајде, шта је ту је,
 Јер и жена требало би
 Мужа свог да поштује.

КОНИЈА: А да чиним шта још треба?
 Обећ'о си звезду с неба.
 Ниси ми је ти донео,
 Лепо си се ти понео.
 Ја урадим све што могу
 За тебе, баш сваким делом,
 И волим те кол'ко могу,
 Овим својим малим телом.

КОХИО: Конијице, немој тако,
 И ја тебе волим јако.

КОНИЈА: Води мене ти са собом,
 Страх је мени свеколики.

КОХИО: Загрљај?

Скрибо се смеје. Новинари су у чуду. Усџају, ѡроџеџују. Шџимунџ се само мало мења. Кохио се џелејорџује, али Конија осџане. Новинари се џењу на сцену, вичу, бучу. Конија осџане сама без Кохија у заџрљају. Мрак. Велики Кохио се џојављује међу новинарима. Ниџиџа му није јасно. Оџеџ се џелејорџује и оде код Коније. Скрибо сџоји са сџране и џуца од смеха. Новинари џа оџкољавају. Оџиџају му лисџове, које он држи у руци и они леџе на све сџране. Један новинар се издџаја.

НОВИНАР

ГЛАВНИ: Представа да стане мора,
 Која је то овде фора?

НОВИНАР

ДРСКИ: Ево која, преправкице...

СКРИБО ТУШ: Неке мале к'о кокице!

НОВИНАР

ДРСКИ: Ма немој да лажеш сада!

НОВИНАР

ДОСАДНИ: То је чељад сасвим млада,
Тако да их ти одвојиш,
Има л' неког ког се бојиш?

НОВИНАР

ДРСКИ: Пиши, пиши, пиши тамо –
Преправљао драму,
Направио фаму.
Ово двоје што се воле,
Сад за љубав њега моле.

НОВИНАРКА: Без најаве и без блама,
Подметнуо драму нама.
Обећао срећан крај,
За ово ћеш платит' – знај!

Новинари прилазе Кохију и ѿобожје га ѿеше. Кохио се одуицире. Не може. Онда се ѿелеиорицује.

НОВИНАР

ДОСАДНИ: Ево, дечко, као слон,
Као да је сам свој клон,
Порастао, од ње већи,
Све то води ка несрећи.
(Удахне – издахне)

НОВИНАРКА: Како смео сам си ти,
Да промениш радњу сад,
Кад је дечко тако воли
И на све то тако млад.

НОВИНАР

ГЛАВНИ: Пустити сад, него пиши:
Скрибо Туш је писац драма,
Око њега сад је фама...

Скрибо Туш се ваља ѿо сцени и ѳлуицира од среће. Новинари се као саблажњавају, али му прицие сваки ѿокреци.

НОВИНАР

ГЛАВНИ: Јер је пис'о – брис'о и уздис'о,
Док... настави...

НОВИНАР

НЕУПУЋЕНИ: Да наставим? Ал' ја не знам...

НОВИНАРКА: Мука ми је од тог чина!

НОВИНАР

ДРСКИ: Драги, Кохио, како се осећате?

КОХИО: Шта ми се догодило
– можда се сећате?

НОВИНАРКА: Како не, хајде немој
Да питаш ту много дечка,
Него да ми сад видимо
Шта каже та мустра бечка.

Скрибо Туш седи на њозорници, скида ципеле и смеје се као луд.

НОВИНАР

ГЛАВНИ: Пиши, дошли људи разни,
Он ципелу овде празни.
Смеје се к'о луд на брашно,
Какав чудак! Збиља страшно...

*Кохио се шелејорџује до своје скаламерије и њокушава да је ак-
тивира. Нишиџа не светли, нишиџа се не дешава.*

НОВИНАРКА: Пиши тамо – Кохио је сада велик...

*Новинари одмахну рукама, њоказујући на Скриба који се бекелџи и
џлуџира, облачи ципеле наојако, ради колуџи најред. Новинари
најраве круџ око њеџа.*

НОВИНАРИ: *(Смењују се, свако њо стџих и из своџ каракџера)*
Скандал џрави, џрави скандал...
Као да је неки вандал...
Бекелџи се луда џлава...
Маџица му је сасвим џлава.
И чарџе на џруџице.
Као боје од дуџице.
Ово је сад њозориџиџе...
А не неко ваџариџиџе...
Он је нека чудна муџџира...
Нека џџи је рука жуџџира.
У новине џџо да стџиџне,
Тираж нама да џодиџне!

Новинари се сџуре са сцене.

КОХИО: А ја?

СКРИБО ТУШ: А ти, штга ти?
Ја!
И само ја!
Причај своје
Бла бла бла.

Скрибо Туш зледа у Кохија, мало му за је и жао...

СКРИБО ТУШ: Е, мој Кохио,
Драг си мени сасвим био.
Док ми ниси живот мој
Из корена променио.

Улећу новине са свих стирана. Скрибо Туш узима и чийа.

СКРИБО ТУШ: Насловна страна – имам је!
Моја је баш свака страна!
Нисам више глупа врана
Коју нико да препозна,
О мени ће да се дозна.
О мени сад пишу сви,
Јавност око мене ври,
Само то сам хтео ја
Да ме свако, свако зна.

Кохио силази, Скрибо је слућен својом срећом, баца новине по сцени. Кохио узме шексјове, чврстио их сиеће и шелејорјује се код Коније. Она за чека.

КОНИЈА: Где си био аман, аман...
Још увек ми ниси таман?

КОХИО: Нисам знао шта да радим,
Како да нас ја извадим.
На превару ја сам прист'о,
Да будемо ми начисто.

Кохио ошвара лисјове и нешио ујисује.

КОНИЈА: Шта то радиш, драги мој?

КОХИО: Само ми ти тако стој.

Кохио се шелејорјује, Скрибо је и даље у својим новинама. Кохио се појављује нормалне величине, остави му шексјове где су били и ојети се шелејорјује до Коније. Врајии се нормалан. Она се изненади, загрле се, њихова слика осјане залећена неко време.

КОХИО: Нека они живе своје,
А ми ћемо што је наше,
Не желим да никад више
Туђе речи нас заплаше.

Вади из цеја звезду.

КОНИЈА: Кажи мени, Кохио мој,
Шта се све то с нама збило,
Ништа мени јасно није,
Мада ми је сада мило...

КОХИО: Све ћу да ти кажем, знај!
Уписао сам нам крај,
И биће нам нај нај нај.
Никад више велик' тако,
Нећу бити – то зна свако.

КОНИЈА: У његову драму ти
Уписао нешто си?

КОХИО: Нешто лепо за нас двоје...

КОНИЈА: Драге су ми речи твоје.

Позоришни радници излазе поново са новинама. Једни читају, а једни се као слободни пролазници окућљају и слушају. За то време Скрибо све задовољно ѓледа и смеши се.

ПОЗОРИШНИ

РАДНИЦИ: *(Смењују се, зајрејашћени)*
Скрибо славан, ево ише,
Праће њему како дише,
Како хода, мисли, сјава,
Да ли њега боли глава.

ПОЗОРИШНИ

РАДНИК 2: *Јуче иш'о голоѓ ћујка!*

Сви се зајрејашће, не моѓу да верују.

ПОЗОРИШНИ

РАДНИЦИ: *Драмски писац голоѓ ћујка?!*

ПОЗОРИШНИ

РАДНИК 3: *Да видиће ви шоѓ ћирка!*

Имитира ѓа како хода и иде као да је освојио свети.

ПОЗОРИШНИ

РАДНИК 4: *Неће да нас ни поздрави!*

Скрибо пролази поред њих и ѓледа са висине, не јавља им се.

ПОЗОРИШНИ

РАДНИК 1: *Као да смо неки мрави!*

ПОЗОРИШНИ

РАДНИК 4: *Слава му је сад у глави!*

ПОЗОРИШНИ

РАДНИК 2: *Која слава, ужас живи!
Ко се шоме јошће диви?!*

Скрибо их мало са љрезиром гледа, али они сви ћућоре о њему, ља он љу шетља и као да их љровоцира. Док се љозоришни радници чуде, улазе новинари – ојетћ! Он њих љрима врло радо.

НОВИНАРИ: *(Смењују се)*
Господине Скрибо Туш,
Немојте нам рећи куш,
Ми бисмо још само знали
Да л' бисте интервју дали?
Радите ли нешто ново?
Кажите нам неко слово.

Позоришни радник и даље чићља новине. Одскочи, не може да верује, окућсе се око њетља.

ПОЗОРИШНИ

РАДНИК 3: *Он је љрдн'о у љеатћру!*

ПОЗОРИШНИ

РАДНИК 5: *(Пренеражено)*
Ућалио овде ваћру!

Скрибо ослућкује и ужива у гљжви новинара. Позоришни радници не моћу да верују шћћла чују и виде, али ићак сви гљедају у Скриба, ићако да је он у сушћини задовољан.

СКРИБО ТУШ: Главан, славан на све стране,
Ја сам писац(човек) кроз без мане!

Позоришни радници настљаве да ћућоре и чићљају новине. Свећло лагано одлази у fade out.

Кохио загрли Конију, љољубе се, они су другачије осветћљени од остљалих.

КОХИО: Да нас не би позн'о неко.
(Пружа јој звезду, она их осветћљава, све остљало је у мраку)

КОХИО: То је моја звезда сјајна,
Дајем ти је ја од срца.
(Пћублици)
А шта ће нам да ли знате?
Нек остане наша тајна!

КРАЈ